ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXXI. ČÍSLO 8 AUGUST 2023

Odhodlanie

Návšteva otca Ondreja - Christiland - Letné tábory - Verím Pane
30 rokov Bartolomeja a Bartolomejčiat - Fénix - Program púte

Letný tábor piaristov, júl 2023, Skalka pri Kremnici

Letný tábor gréckokatolíkov z Bratislavskej eparchie, júl 2023, Tatranská Lesná

Božie požehnanie a úprimné odhodlanie

Roky tesne po páde komunizmu som prežil ako dieťa. Mnohému som nerozumel, ale uvedomoval som si, že sa deje niečo dôležité. Bolo to obdobie veľkých zmien, často aj neistoty z budúcnosti, no zároveň plné všetkého nového, čo zrazu bolo možné.

Pamätám si letmo aj na deň, keď môj otec priniesol z kostola prvé číslo farského časopisu Bartolomej. Bol nadšený a považoval jeho vydanie za veľkú udalosť. S odstupom času si uvedomujem, že to skutočne muselo byť niečo úžasné. Veď len pár rokov predtým by za taký časopis hrozili rôzne nepríjemnosti.

V prvom vydanom čísle Bartolomeja sa krátko prihovoril čitateľom vtedajší pán dekan Jozef Hanák. Vysvetlenie toho, prečo sa začína časopis vydávať, zakončil takýmto milým konštatovaním: „Najcennejšie na tom je, že svoji budú hútať a písať pre svojich."

Myslím, že to platí aj po 30 rokoch. Napriek tomu, že sa odvtedy mnohé zmenilo, je stále veľmi cenné tvoriť niečo „naše", pre našu domácu cirkev. Všetkým tým, ktorí za tie roky obetovali svoj čas a pohodlie, aby pre naše spoločenstvo náš časopis tvorili, chcem aj na tomto mieste úprimne a zo srdca poďakovať. Bez Božieho požehnania a vášho odhodlania by toto dielo neexistovalo.

Vynára sa mi množstvo spomienok, o ktorých by sa dalo písať. Jedna sa vlastne stále opakuje. Akonáhle kňaz u nás vo farskom kostole na konci svätej omše oznámi, že sa po svätej omši bude predávať časopis Bartolomej, v celom kostole všetci ujkovia a tetušky začnú šuchotať, aby si pripravili mince. Dialo sa to pred 15 rokmi a deje sa to stále. Je to možno drobnosť, ale vždy ma to poteší a povzbudí. O naše dielo plné námahy je záujem a toľkí si ho chcú čím skôr zadovážiť! Ďakujeme aj vám, našim čitateľom, že nám zachovávate priazeň, a naďalej náš časopis radi čítate.

Opäť sme sa rozhodli pripomenúť si 30. výročie vydávania nášho časopisu spoločne s 30. výročím založenia spevokolu Bartolomejčatá. Všetkých ľudí dobrej vôle, ktorí si chcú pripomenúť tri desaťročia týchto požehnaných Božích diel, pozývame v sobotu 26. augusta 2023 od 15:00 do farského Kostola sv. Bartolomeja. Spomienkami napĺňame aj stránky tohto trochu špeciálneho vydania nášho časopisu. Veríme, že mnohí si radi spolu s nami pripomenú, ako Bartolomej a Bartolomejčatá vznikali a rástli.

Keď sme sa osobne stretli, aby sme oslavy výročí trochu plánovali, viackrát zaznelo nadšené nostalgické: „To boli časy!" Uznávam, aj pre mňa sú to krásne a mimoriadne spomienky. Čo som si však pri tom uvedomil, je skutočnosť, že nám zatiaľ nič nebráni znovu a znovu sa odhodlať a tvoriť náš farský časopis či spevokol. Oproti začiatkom sa ohromne rozšírili možnosti. Tak prečo to nevyužiť? Všetkých, ktorí sa túžia k týmto dielam pripojiť, v našich kolektívoch radi privítame. Verím, že podobne ako počas uplynulých troch dekád bude na našu ďalšiu činnosť aj naďalej úplne stačiť Božie požehnanie a úprimné odhodlanie.

Alojz Vlčko, šéfredaktor

Autor úvodníka pri redakčnej práci na fare v roku 2002

Misionár otec Ondrej Šmidriak oslávil 30 rokov kňazstva

Pri príležitosti okrúhleho výročia svojej kňazskej vysviacky navštívil 5. júla otec Ondrej Šmidriak aj našu farnosť. Svätú omšu odslúžil spolu so svojím spolužiakom zo seminára otcom Jaroslavom Ondrášom a naším pánom farárom Jozefom Repkom.

Po svätej omši pozval otec Ondrej všetkých zúčastnených do pastoračného centra, kde už bolo pripravené veľmi chutné občerstvenie. Spolu s farníkmi si zaspomínal na roky svojho pôsobenia v našej farnosti a aj každý z prítomných dostal možnosť povedať niečo z tohto obdobia.

Otec Ondrej pred 30 rokmi prišiel do našej farnosti ako mladý kaplán. Jeho pôsobenie u nás bolo síce krátke (1,5 roka), ale plodné. Organizoval rôzne mládežnícke stretká, detské letné tábory, výlety, turistiku, na ktorých spríjemňoval chvíle hrou na gitare a spoločným spevom. Aktívne sa podieľal na založení časopisu Bartolomej. Vo všetkom mu bol nápomocný pán dekan Ján Bednár.

Na Slovensko priletel tento rok z Kanady, kde slúži počas čakania na víza do svojej misie v Kazachstane, ktoré sa udeľujú vždy iba na tri mesiace. S mladými z Kazachstanu sa chystá na Stretnutie mládeže so Svätým Otcom v Libanone.

Keď mu počas rozprávania v jednej chvíli zazvonil mobil a musel odísť z miestnosti, prišiel čas na tie najveselšie zážitky. Spomínali sme na zábavné situácie, ktoré sme s ním zažili. Zazneli svedectvá ľudí, ktorí sú mu doteraz vďační za mnoho – návrat k viere, spev detí v speváckom zbore, po rokoch manželstva (iba civilný obrad) svadba v kostole, sviatosti pre ich deti – pre mnohých sa stal členom rodiny. Jeho spolužiak otec Jaroslav si tiež zaspomínal na roky prežité s otcom Ondrejom a s úsmevom počúval naše svedectvá – vraj presne taký bol aj v seminári.

Otec Ondrej sa zapísal navždy do nášho života a my radi s láskou a radosťou naňho spomíname. Zažili sme spolu veľa krásnych chvíľ a tie zostávajú v našich srdciach. Blahoželáme mu ku krásnemu výročiu a prajeme mu veľa síl a požehnania do ďalších rokov! Nech ho Pán vždy sprevádza na jeho cestách a nech spolu kráčajú až do konca! Tešíme sa na ďalšie stretnutie.

Text: Helena Píšová a Elena Cagáňová
Foto: Branislav Bullo

V Necpaloch bol posvätený obnovený kríž

V stredu 26. júla bol v Necpaloch neďaleko podchodu smerom na sídlisko Žabník posvätený obnovený kríž. Pôvodný z roku 1947 bol zničený po nedávnom náraze automobilu priamo do neho. Obnovy sa ujal necpalský stolár Pavel Bátora.

Slávnosť sa začala o 18:00 krátkym príhovorom poslankyne Kvetoslavy Ďurčovej, ktorá privítala všetkých prítomných a priblížila tiež význam stavania krížov v minulosti. Umiestňované boli zvyčajne na okrajoch obcí, aby tak vyjadrili, ku komu sa ľudia utiekajú, hľadajúc ochranu pred nebezpečenstvom.

Potom už nasledoval samotný obrad vysviacky. Viedol ho pán farár Jozef Repko a pomáhal mu pri tom aj pán diakon Pavol Kordík. Pán farár takisto zdôraznil význam kríža v živote človeka i to, ako naň každý veriaci vzhliada vo svojich trápeniach.

Necpalania, ktorí sa zúčastnili posviacky, boli potom pozvaní aj na pohostenie do jedného z blízkych domov. Svoju radosť

z danej udalosti spečatili rozhovormi pri dobrom jedle a víne.

Text: Petra Humajová
Foto: Kvetoslava Ďurčová

Christiland: Kúsok neba len 15 kilometrov od Prievidze

Koinonia Ján Krstiteľ v Sklenom pri Handlovej pripravila od 7. do 9. júla 2023 už 10. ročník festivalu rodín s názvom Christiland. Spolu 3 517 otcov, mám a detí prišlo prežiť požehnaný a radostný víkend s témou Objavitelia.

Deti sa mohli zabaviť na spolu 35 atrakciách od skákacích hradov, šmýkačiek, toboganov a lanoviek, až po tvorivé dielne a maľovanie na tvár, ktoré im umožnilo zažiť spolu až 313 dobrovoľníkov.

Organizátori všetko pripravujú tak, aby bol festival časom investovaným do budovania rodiny. Snažia sa vytvoriť priestor pre nové impulzy, ktoré chcú napomôcť k zjednoteniu rodiny. Atmosféra prijatia a zábavy vytvára zónu oddychu. Deti spolu s rodičmi môžu zakúšať krásne momenty, plné emócií, zážitkov a pohody.

Christiland je zároveň postavený tak, aby sa vo všetkých aktivitách odovzdávali kresťanské hodnoty. Priame zapájanie detí a rodičov do rôznych situácií úžasne vytvára pozitívnu atmosféru.

I keď sme sa na Christilande stretli s viacerými Prievidžanmi, uvedomil som si, že mnohí o ňom nevedia. A to sa koná vzdušnou čiarou len 15 kilometrov od nášho mesta. Určite odporúčam všetkým rodinám prísť o rok začiatkom júla zažiť s rodinou tento kúsok neba.

Text: Alojz Vlčko
Foto: FB Christiland fest

Letný tábor gréckokatolíkov z Bratislavskej eparchie

V prekrásnom prostredí Vysokých Tatier, v zariadení Detský raj v Tatranskej Lesnej sa konal v prvý júlový týždeň XIII. ročník Letného evanjelizačného tábora Bratislavskej eparchie (tzv. LET-ka). Tábora sa zúčastnilo viac ako osemdesiat detí od sedem rokov a venovali sa im desiati animátori. Duchovnú starostlivosť zabezpečovali štyria kňazi (medzi nimi i otec Jozef Durkot).

Medzi toľkými deťmi bolo aj päť detí z Prievidze, čo je celkom dobré zastúpenie vzhľadom k malosti našej farnosti.
Čo je na týchto táboroch krásne a už tradíciou, je skutočnosť, že po celý čas je na nich prítomný biskup. Tento rok nám svoju otcovskú opateru poskytol vladyka Milan Lach, pomocný biskup Bratislavskej eparchie. Tábor navštívil aj americký biskup Mons. Larry James Kulick, ktorý prišiel na Slovensko na oslavy sviatku sv. Cyrila a Metoda a mohli ste ho vidieť ako hlavného celebranta na oslavách v Nitre 5.júla.
Témou tábora bol výrok sv. Pavla z Listu Galaťanom: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus!“ (Gal 2, 20), ktorý sa v katechézach v prepojení s cirkevnými sviatkami pokúšali deťom podať prítomní kňazi. Každý deň sa niesol v znamení určitého veľkého sviatku cirkevného roka: Pondelok – Zvestovanie a Narodenie Pána; utorok – Bohozjavenie, streda – Premenenie, štvrtok – Pascha, piatok – Nanebovstúpenie.
Všetci zúčastnení prežili v tábore obohacujúce chvíle. Veríme, že sa domov vrátili plní Krista a ochotní viac budovať svoj osobný vzťah s ním.

Jozef Durkot

Za Narniu! Za Aslana!

V termíne od 9. do 15. júla sme opäť zavítali na Skalku pri Kremnici a zažili sme množstvo krásnych spoločných chvíľ počas tábora detí z piaristickej školy. Niesol sa v duchu Narnie, známej knižnej série spisovateľa C. S. Lewisa.

Deti v zázračnej krajine Narnia slávny Aslan poveril dôležitou úlohou. Hľadali stratené meče, ktoré majú moc zachrániť Narniu z rúk zlej čarodejnice. Spoločným úsilím, dobrými skutkami a odvahou sa to podarilo a Narniu zachránili.
Nepochybne jedným z najväčších prekvapení pre deti bolo, keď nás prišiel pozrieť páter Janko Hríb. Odslúžil nám sv. omšu, zaspievali sme si známe piesne – nechýbala ani Ovečka 100večka - a bolo nám spolu krásne. Druhú svätú omšu nám odslúžil páter Juraj Ďurnek a dokonca nás svojím spevom potešila aj provizórna Rosnička.
Počasie nám tento rok prialo, a tak sme trávili väčšinu dňa na lúkach a športoviskách, hrali sme rôzne hry a súťaže. V jeden deň sme boli aj na pešom výlete na Krahuliach. Tešíme sa opäť o rok na ďalšie spoločné zážitky v piaristickom tábore!

Text: Juliána Grolmusová
Foto: Juraj Maroši

Spájanie farností pokračuje: Denný tábor sa uskutočnil aj tento rok

Leto opäť prišlo a spolu s ním aj čas táborov. Animátori z farnosti Prievidza – mesto sa spojili s tými z farnosti Prievidza - Zapotôčky a spolu pripravili pre deti aktivity počas týždňa od 17. do 23. júla. Zastrešovala ich téma *Volanie do neba*.

Základom celého týždňa bolo spoznať sa, nájsť nové priateľstvá a zažiť nové veci. K tomu však bolo potrebné rozcvičiť si telo aj myseľ. Preto sa každé ráno všetci, animátori aj deti, zapotili pri poriadnej rozcvičke pri kostole na Zapotôčkoch. Myseľ sa trénovala počas celého dňa pri aktivitách. Večer, aby bol aj duch spokojný, patril svätej omši a tematickým kázňam pána diakona Pavla Kordíka vo farskom kostole v meste.

Najväčším zážitkom bol výlet na Butkov, kde účastníci skúmali životopisy svätých. Dobre stráveným časom boli aj tvorivé aktivity, pri ktorých si spolu vytvárali cestovinové diela či modelovali z hliny. Športovejšie typy sa potešili futbalu, naháňačkám, ale aj eRko tancom.

Nechýbala ani večerná hra, pri ktorej sa zapojili šedé bunky a všetci spolu hľadali kód pre telefón. Mestská hra dala zabrať najmä nohám, pretože putovali takmer po celej Prievidzi, no perfektné špekáčiky zahnali každú únavu. Tábor zakončili vodnými hrami s trochou múky na tvári. Nové vedúce tábora s pocitom úľavy, ale aj radosti jednoducho skonštatovali: „Naše Volanie do neba bolo úspešné“.

Text: Mária Pytlová, Foto: animátori tábora

Na začiatku každého veľkého príbehu stojí rozhodnutie

Na začiatku každého veľkého príbehu stojí rozhodnutie. V našom prípade rozhodnutie dvoch ľudí, či zorganizovať tábor aj tento rok. Mali sme mnoho otázok. Bude dosť detí? Nájdeme sponzorov? Podporu farského úradu? Ale tiež, pôjdu tí najlepší animátori?

S Božou pomocou, podporou našich rodín a priateľov sa to podarilo. Dali sme to! V týždni od 23. do 29. júla sa uskutočnil detský pobytový tábor v Kostoľanoch pod Tribečom. 39 detí, 9 animátorov, zdravotník Kiko, vedúca Kika a kaplán Pavol Škovránek sa vydali hľadať „Stopu“. Už téma tábora naznačovala, čo všetko sa dá v nám známom prostredí podniknúť. Počasie? Viac než požehnané. Po horúcom dni strávenom v bazéne turistika, ktorá občas pripomínala 10 egyptských rán. A prečo nie, veď deti sa s Mojžišom celý týždeň pokúšali dostať z faraónovho zajatia. Hľadanie pokladu, nočná hra či získavanie bobríkov bol iba zlomok z toho, ako zažiť niečo väčšie.

Najsilnejším momentom tábora bola adorácia plná modlitby, spevu a milosrdenstva. Podarilo sa. Oslobodili sme sa a patrične to oslávili na veľkej párty. A viete čo? Opýtajte sa tých, ktorí boli s nami, ako sa im páčilo. My sa na vás budeme tešiť o rok.

Text: P.Š., Foto: Jakub Bátora

Prievidžania sa stretli na festivale v Námestove

Od 21. do 23. júla 2023 sa v Námestove konal 32. ročník festivalu Verím Pane. Zišli sa na ňom viacerí naši farníci. V programe tiež vystúpila Prievidžanka Jana Zubajová, ktorá bude počas blížiacej sa mariánskej púte hlavným hudobným hosťom programu.

Každý festivalový deň sa začínal sv. omšou a končil modlitbou chvál, po ktorej ešte v piatok a sobotu nasledovala aj hodinová adorácia v kostole. Počas všetkých dní bolo na nábreží Oravskej priehrady možné pristúpiť k sviatosti zmierenia a v sobotu doobeda prebiehala v kostole tiež duchovná obnova.

Program festivalu bol zložený z hudobných a diskusných blokov a prebiehal striedavo (a niekedy aj súbežne) v amfiteátri, v stane a v čajovni. Keďže z festivalu pre mladých sa čoraz viac stáva festival pre rodiny, v areáli pribudli aj viaceré atrakcie pre deti a koncerty špeciálne pre túto vekovú kategóriu (napr. Pesničkohry Mira Jila).

Z hudobných hostí ste na pódiu okrem už spomínanej Jany Zubajovej mohli z tých známejších interpretov zahliadnuť i Simu Magušinovú, Kapucínov, Križiakov, Boží šramot, Kéfas, Lamačské chvály, Timothy či festivalovú stálicu Credo. Nechýbal však ani bardejovský detský zbor s vlastnou tvorbou Vinimini či kresťanské raperské projekty Towmeot a Issac Records a iní.

Z diskusných hostí bol najzaujímavejším bratislavský pomocný biskup Jozef Haľko, ktorý slúžil aj sobotnú festivalovú sv. omšu. Veľmi otvorene odpovedal na priamo kladené otázky - často aj na veľmi náročné témy. Aktuálnou diskusnou témou boli tiež Digitálni rodičia – autori projektu, ktorí pomáhajú rodičom správne preplávať morom informácií dnešného sveta tak, aby v ňom naučili „plávať“ aj svoje deti. Zaujímavá bola tiež diskusia o spovedi s misionárom milosrdenstva, kapucínom Felixom Tkáčom.

Festival Verím Pane je najstarším gospelovým festivalom na Slovensku. Založil ho kňaz Juraj Drobný v roku 1990. Prvé štyri roky sa konal v Horných Kočkovciach, potom sa presunul do Považskej Bystrice. Od roku 1998 (s výnimkou roku 2020 - pandémia covidu-19) sa organizuje v Námestove. Je typický svojou rodinnou atmosférou, ktorú vystihuje i dlhoročné heslo „Doma je doma“. Budúci rok sa bude konať v termíne od 19. do 21. júla 2024.

Text: Petra Humajová
Foto: Stanislav Voskár

Bartolomej je stále moja srdcovka

Branislav Bullo už od mládežníckych rokov rád a veľmi zodpovedne pracoval a prispieval do časopisu Bartolomej. Texty o zaujímavostiach Slovenska odrážajú jeho lásku k prírode. Živé reportáže z pútí, festivalu Mladí mladým, ktorý s rodinou založil a vytrvalo organizuje, a aj z iných kresťanských aktivít ukazujú na Braňovu silnú vieru a pevné začlenenie v Cirkvi.

▪ Branislav, aká bola tvoja cesta do časopisu Bartolomej?

Po páde komunizmu sa uvoľnila situácia a mohli sme slobodne vyznávať svoju vieru. Vznikali spevácke zbory a bolo možné vykonávať aktivity, ktoré sme si pred rokom 1989 nevedeli ani predstaviť.

Aj vydávanie kresťanského mesačníka bola predtým nepredstaviteľná skutočnosť. To sa však v roku 1993 stalo realitou a do našej mestskej časti Veľká Lehôtka prinášali kňazi z Prievidze každý mesiac farský časopis Bartolomej. Nebol na úrovni špičkového časopisu na kriedovom papieri, ale bol náš. Náš - prievidzský.

V Bartolomeji bolo veľa textu, ale chýbali mu obrázky. Začal som teda v roku 1994 kresliť a posielať obrázky do tohto časopisu. Po pár zverejnených menších obrázkoch som začal tvoriť aj titulné stránky. Vtedy to boli grafické kresby. Teraz sú na titulných stranách fotky. Pre čitateľa dnešných vydaní Bartolomeja sú možno moje vtedajšie kresby až príliš jednoduché, ale pre nás to vtedy bolo naše vyznanie viery, vyjadrenie nášho pohľadu na ňu.

▪ Čo si najradšej v redakcii robil?

Najviac ma bavila grafika a tej som sa aj najviac venoval. Do Bartolomeja som prispieval približne 8 rokov. Keď moje kresby nahradila fotografia, aj kvôli môjmu zamestnaniu a následne činnosti v našej novovzniknutej farnosti vo Veľkej Lehôtke som prestal kresliť do Bartolomeja. Ale ak ma z časopisu oslovia, tak aj teraz rád niečo napíšem. Momentálne ide hlavne o články z turistických miest nášho nádherného Slovenska plného sakrálnych pamiatok, hradov a úžasnej prírody.

Branislav Bullo s manželkou

▪ Počas tvojho pôsobenia prešiel Bartolomej mnohými premenami a vylepšeniami. Do redakčnej činnosti sa zapojili rôzni ľudia a vznikli rozmanité rubriky. Čo z práce v redakcii teba, Braňo, v tom čase najviac oslovovalo?

Rozmanitosť je krásna a Pán nám dáva mnohé talenty. A aj v Bartolomeji to bolo tak. Každá doba priniesla iný pohľad, iné spôsoby vyjadrenia viery prostredníctvom časopisu. Ja som bol v časopise pár rokov, ale spomínam na tento čas veľmi rád. Bola to istá etapa života. Ako sa hovorí: Jeden seje, druhý okopáva a ďalší žne. Tak je to aj s takýmito dielami, ktoré nie sú na jednu sezónu. Je to dlhoročný proces.

Mňa v tom čase oslovila úprimnosť, nadšenie, energia s ktorými sme do toho išli. Marcel Puvák, Bohuš Svitok, Emil Ochát, Anka Galová, Melicherčíkovci a ďalší. Ale hlavne Ondrej Šmidriak. Jeho entuziazmom boli naplnení mnohí a on bol impulzom, ktorý aj mňa presvedčil o tom, že nechcem byť len pasívnym kresťanom,

ale tým, ktorý bude niečo robiť. Nebyť apatickým, čakajúcim, ale aktívnym, tým, ktorý ide v ústrety výzvam. „Ak to nemá kto urobiť, musíš to urobiť ty! Nečakaj, konaj!“ Toho sa držím doteraz. „A ak sa snažíš, Pán ti v dobrom určite pomôže.“

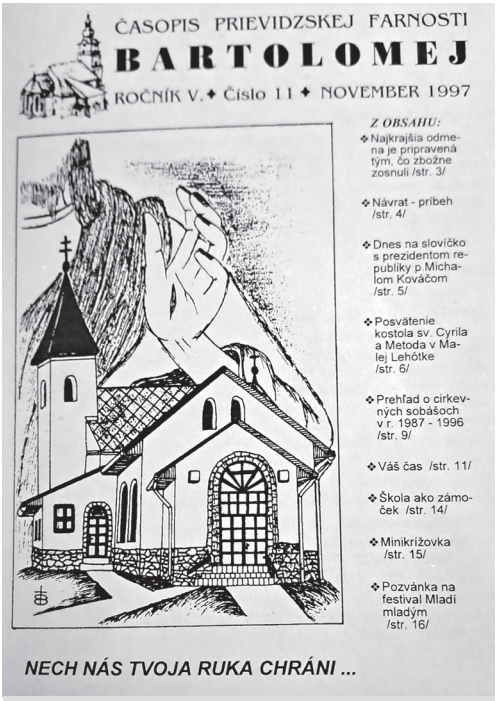
▪ **Menil sa časopis aj tvoj život. Oženil si sa a založil si si krásnu rodinu. Ako sa do nej Bartolomej vtesnal?**

Spoločenstvo bolo to, čo ma napĺňalo a poháňalo ďalej. To, že nie som sám. V 90-tych rokoch som v Prievidzi spoznal priateľov s ktorými sme si blízki do dnešných dní. Ťažiarovci, Nedeliakovci, sestry Čiamporové, Dalmádyovci, mladí zo zboru Prameň, Bartolomejčatá, Rosnička. Máme nádherné spoločné spomienky. V Prievidzi som našiel aj moju celoživotnú lásku Michaelu, s ktorou máme krásne dve dcéry Michaelu a Máriu. Obe žijú aktívne svoju vieru, a tak pokračujú v našom diele.

Redakcia Bartolomeja mi dala presne to, čo mladý človek potrebuje. Sebarealizáciu a spoločenstvo. Zdieľať s niekým svoje pocity, a tiež to, čo chce, vyjadriť kresbou, textom, fotografiou. Po svadbe som sa však venoval viac našej novovzniknutej farnosti vo Veľkej Lehôtke, kde som nejaký čas vydával s Marekom Sabolom náš farský časopis Farské Zvony. Bartolomej je však stále moja „srdcovka“. Aj teraz nedočkavo očakávam každé nové číslo a vždy si prečítam články, ktoré ma zaujmú. Venujem sa však viac hre na organ, turistike a sprevádzaniu na našich farských púťach.

▪ **Dnes je Bartolomej vďaka technike trošku iný, ako býval za tvojho pôsobenia priamo v redakcii. Ktoré zmeny (nielen technické) teba, Braňo, ako redaktora, ktorý vidí do „kuchyne“ prípravy, najviac zaujali?**

V začiatkoch bolo všetko náročné, ručne vyrobené. Každá stránka vydretá a v pote tváre dorobená. Teraz nám technika uľahčuje prácu a všetko je oveľa jednoduchšie.

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK V. ✦ Číslo 11 ✦ NOVEMBER 1997

Z OBSAHU:

❖ Najkrajšia odmena je pripravená tým, čo zbožne zosnuli /str. 3/
❖ Návrat - príbeh /str. 4/
❖ Dnes na slovíčko s prezidentom republiky p. Michalom Kováčom /str. 5/
❖ Posvätenie kostola sv. Cyrila a Metoda v Malej Lehôtke /str. 6/
❖ Prehľad o cirkevných sobášoch v r. 1987 - 1996 /str. 9/
❖ Váš čas /str. 11/
❖ Škola ako zámoček /str. 14/
❖ Minikrížovka /str. 15/
❖ Pozvánka na festival Mladí mladým /str. 16/

NECH NÁS TVOJA RUKA CHRÁNI ...

Titulná strana časopisu Bartolomej s kresbou Branislava Bulla

Návšteva Mariazellu s pútnikmi z Veľkej Lehôtky

Ale podstata je stále rovnaká. Osloviť čitateľa. A to je teraz asi oveľa ťažšie ako po páde komunizmu. Vtedy bol jasný nepriateľ. Doba bola taká „čierno-biela“. Teraz je Zlý oveľa rafinovanejší a vie zaujať vo všednom živote oveľa ľahšie. Má mnoho možností. A o to ťažšie je osloviť čitateľa „krásnom“. Čistou výpoveďou o dobrom a milujúcom Bohu, ktorý sa nám prihovára v našej farnosti - nie bombastickými zážitkami, ale jednoduchosťou a láskavosťou všedného dňa. Ohromujúci moment prichádza párkrát za život, ale Boh k nám hovorí v drobných radostiach každého dňa.

▪ **Braňo, čo ti pôsobenie v časopise Bartolomej dalo, dáva a kam by sa časopis mohol v budúcnosti ešte posunúť?**

Časopis je s nami dlhé roky a dlhé roky mňa a mojich blízkych potešuje, napĺňa, informuje. S bratom sme v roku 1991 založili kapelu SPRAY, ktorá funguje až do dnešných dní. Stále sme aktívni na svätých omšiach - aj po 32 rokoch. Celým životom ma sprevádza milujúca rodina. S rodinou a priateľmi z divadelnej skupiny AVE sme hrávali divadlo, putovali po farnostiach s nacvičenými biblickými hrami. Organizovali sme gospelový festival Mladí Mladým, ktorý – dúfajme - po dvojročnej pauze opäť nájde zbory, ktoré by zavítali na sviatok Krista Kráľa do Veľkej Lehôtky. Všetky tieto moje aktivity a snahy mojej rodiny a priateľov zviditeľnil náš časopis Bartolomej. To je ďalší rozmer Bartolomeja. Nielen povzbudiť, potešiť a poučiť čitateľa, ale hlavne informovať o dianí vo farnosti. A keďže sme chceli byť a sme stále aktívni kresťania, tak Bartolomej nám v týchto aktivitách vždy pomáhal. A v tom je hlavný benefit tohto časopisu. Venuje sa dianiu vo farnosti a aj po čase je výpoveďou doby. Je akousi kronikou farnosti. A táto prievidzská farská kronika má už 30 rokov.

Verím, že tieto úlohy bude Bartolomej i naďalej napĺňať a nájde si nielen svojich čitateľov, ale aj prispievateľov a redaktorov. Nech Pán požehnáva toto dielo i naďalej a nech radosťou a pokojom naplní žijúcich, ale aj zomrelých redaktorov, ktorí sú už u Pána.

Mária Melicherčíková
Foto: archív Branislava Bullu

Vystúpenie skupiny Spray na festivale Mladí mladým

***Branislav Bullo** - narodil sa v roku 1976 v Bojniciach a celý jeho život je spätý s Hornou Nitrou. Žije spolu so svojou rodinou vo Veľkej Lehôtke. Po strednej strojárskej priemyslovke študoval na Technickej univerzite v Košiciach odbor záchranárska a požiarna technika na Fakulte baníctva, ekológie, riadenia a geotechnológie. Keďže si v bani nenašiel miesto, vrátil sa k strojárstvu a zamestnal sa v súkromnej firme GeWiS, kde začal ako sústružník. Po roku prešiel na pozíciu vstupného kontrolóra a o ďalšie dva roky sa stal vedúcim oddelenia kontrol. Túto prácu robí už dvadsať rokov. Miluje hudbu. S bratom založili skupinu SPRAY a hrá tiež na organe vo farnosti Veľká Lehôtka. Má rád aj turistiku, spoznávanie hradov a sprevádzanie pútnikov.*

Odhodlanie pokračovať

O Winstonovi Churchillovi ľudia údajne vraveli, že vyzerá ako buldog. Túto ich mienku dokonale využil. Snažil sa im – a to vcelku úspešne – dať najavo, ako sa majú správať, aby sa dokázali spamätať z nočnej mory a dôsledkov vojny, ktorú práve mali za sebou.

Churchill bol veľkým vlastencom. Pevne veril v dôležitosť svojej vlasti a v jej historický význam v rámci Európy a sveta. To, čo sľuboval svojmu ľudu, bolo priame a neprikrášlené: *„Nemám nič, čo by som ponúkol, okrem krvi, námahy, sĺz a potu.“* Aj tieto slová vyjadrovali jeho charakter a do sŕdc ľudí vlievali veľkú odhodlanosť.

Odhodlaný človek

Odhodlanosť zaraďuje kresťanská asketika medzi čnosti. Vlastniť čnosť odhodlanosti vyžaduje, aby bol človek trpezlivý, aby mal nádej, aby bol schopný rozlišovať, aby bol odvážny a aby bol verný svojmu cieľu.

Možno sa nám zdá, že túto čnosť nemáme. Milan Bubák však odhodlanosť približuje i týmito slovami: *„Trpezlivosť dodáva človeku energiu, aby vytrval, kým plynie čas a výsledok sa ešte stále nedostavuje. Nádej mu umožní udržiavať si pred očami svoj cieľ. Rozlišovanie mu umožní spoznať, či je múdry, alebo hlúpy. Odvaha ho uschopní postaviť sa proti každému nebezpečenstvu i prekážke, ktorá mu stojí v ceste k cieľu, a to bez pokrivenia vlastnej chrbtovej kosti. Vernosť ho pripúta k dobru, ktoré sa snaží dosiahnuť, a bude mu dávať silu nevšímať si príťažlivé a vábne veci, ktoré bude stretať na ceste.“*

O odhodlanom človeku hovorí, že je pevný a rozhodný a napreduje s pokojom; je príjemný a inšpirujúci vizionár a je ochotný svoje ciele podrobiť skúmaniu a skúške; nie je tajnostkársky a je ochotný o svojich rozhodnutiach diskutovať, hlavne pred patričnou autoritou, a vie poslúchnuť s tým, že Boh vidí do vecí a aj toto môže byť súčasťou jeho plánov; neľaká sa nástrah a skúšok nespravodlivých, pretože verí, že za všetkým je Boh a v konečnom dôsledku on to riadi; a nikdy sa nevzdáva, ale vždy skúma nové možnosti, a keď to nejde jedným spôsobom, hľadá iný.

Podivuhodný čin

Často sa ľudia, ktorí boli talentovaní, no spoliehali sa iba na svoje talenty a priaznivé okolnosti, v ktorých sa nachádzali, v konečnom dôsledku stratili. Nič v živote nedokázali. A naopak, tí nenadaní a „neobdarení“ ich zrazu predbehli, lebo boli húževnatí.

Hovorí nám to aj sám Ježiš, keď cituje Písmo: *„Kameň, čo stavitelia zavrhli, stal sa kameňom uholným. To sa stalo na pokyn Pána; vec v našich očiach obdivuhodná.”* (Mt 21,42) Ježiš týmito slovami ukazuje, odkiaľ je jeho moc a odkiaľ pochádza: je to moc „zavrhnutého kameňa“, ktorý sa stal „kameňom uholným“, moc ukrižovaného a vzkrieseného Syna.

Ten, ktorým sme my, ľudia, opovrhli, keď sme ho ukrižovali, On, Boží Syn, nakoniec dáva svojím zmŕtvychvstaním všetkým život. On spojil nebo so zemou, človeka s Bohom. On zrušil medzi ľuďmi všetko nepriateľstvo a odsúdenie. A tak to je tu pred nami Pánovo dielo, jeho podivuhodný čin, ktorý Boh vykonal pred našimi očami. My z dobra, ktoré nám dáva, robíme zlo; ale on zo zla, ktoré mu spôsobujeme, robí dobro.

Bartolomej a Bartolomejčatá

Uvedené slová zamyslenia chcem adresovať všetkým, ktorí dokázali 30 rokov verne a vytrvalo pracovať, aby časopis Bartolomej a spevokol Bartolomejčatá, napriek viacerým skúškam a otrasom, dokázali fungovať až do dnešných dní.

Vidím v tom ovocie počiatočného zápalu. Utvrdzuje ma v tom rozhovor s pánom dekanom Jankom Bednárom o výročí Bartolomeja. Ešte aj teraz, po rokoch, bolo v jeho slovách cítiť nadšenie a zápal, ako keby to bolo iba včera. Hneď spomínal ľudí, ktorí stáli pri zrode Bartolomeja. Bolo cítiť jeho hrdosť na to, že sa podarilo dielo, ktoré dodnes prispieva v našej prievidzskej farnosti k šíreniu dobrej zvesti Kristovho evanjelia; ale tiež hrdosť na to, že toto dielo má už 30 rokov a že stále sú ochotní a obetaví ľudia, ktorí prevzali štafetu a ďalej časopis zveľaďujú.
Podobne to bolo pri zrode spevokolu Bartolomejčatá, keď mladí prijali výzvu a rozhodli sa svoje hlasy a hudobné talenty ponúknuť Bohu na jeho oslavu pri svätých omšiach a slávnostiach, ktoré povznášajú srdcia bližšie k Bohu. Veď ako sa hovorí: „Kto spieva, dvakrát sa modlí.“
Bez spomenutej rozvíjajúcej sa čnosti odhodlanosti by nebolo toľko požehnania z týchto dvoch rozhodnutí tých z vás, ktorí prijali pozvanie do týchto projektov či už vtedy na začiatku, alebo teraz, v tomto čase.

Námaha, slzy a pot

A tak by som chcel pripomenúť slová z úvodu: *„Nemám nič, čo by som ponúkol, okrem krvi, námahy, sĺz a potu.“* Pracovať v časopise alebo spevokole ako dobrovoľník prináša so sebou často námahu, slzy či pot. No máme si byť vedomí, že práve toto prispieva k nášmu rastu. Toto je cesta, ktorá nás privádza k Bohu a jeho túžbe, aby sme práve touto službou farnosti mohli podrásť v láske k nemu a oslavovali ho a napĺňali svoje poslanie spolupráce na budovaní Božieho kráľovstva v ľudských srdciach.
Na záver chcem poďakovať všetkým dekanom, farárom, farským vikárom (ako dnes oslovujeme pánov kaplánov), bývalým i súčasným šéfredaktorom, redaktorom a prispievateľom časopisu, všetkým hudobníkom a spevákom, že dokázali túto štafetu odovzdať svojim nástupcom, ktorí ju držia dodnes. Vám všetkým patrí poďakovanie a uznanie, že ste boli ochotní venovať čas tejto dobrovoľníckej službe pre farské spoločenstvo. Nezabúdam ani na vás, čitateľov a účastníkov, vďaka ktorým majú tieto služby opodstatnenie.

Pripomínam nám všetkým slová kráľa Dávida, ktoré povedal svojmu synovi Šalamúnovi: *„Pevne a odhodlane sa chop diela! Neboj sa a nestrachuj sa, lebo Pán, Boh, môj Boh, je s tebou; nenechá ťa a neopustí ťa, kým nedokončíš celé dielo služby Pánovmu domu.“* (1 Krn 28,20)
Nech teda toto dielo - časopis Bartolomej a spevokol Bartolomejčatá – pretrvá aj do ďalších rokov, aby naši redaktori a speváci aj ďalším generáciám prinášali úžitok, obohatenie a povznesenie Ducha.

Jozef Repko, farár

Kytica kvetov pri oslave životného jubilea Anky Gálovej - našej najstaršej redaktorky časopisu Bartolomej počas redakčnej rady v júni 2023

Dlhoročné dielo rozbehla mládež

Nič zvláštne sa neudialo, iba sme sa jedného dňa dali dokopy niekoľkí spolužiaci, ktorí sme sa poznali z chodieb prievidzského gymnázia z hodín náboženstva (čiže vedeli sme o sebe, že „chodíme do kostola“) a podporili sme nápad vdp. Jozefa Hanáka, vtedajšieho správcu farnosti Prievidza, o založení farského časopisu.

Boli to prvé roky po nežnej revolúcii. Všetci sme boli nadšení pre vieru a zapálení niečo slobodne robiť. Pripojilo sa k nám ešte pár ďalších osôb potĺkajúcich sa okolo života na fare a vznikla prvá redakčná rada farského časopisu Bartolomej. Bolo to v roku 1993, čiže v minulom storočí aj tisícročí.

Prvé rubriky a články

Články do časopisu sa písali perom na papier (dnes sú už tieto krásne doškrtané koncepty plné vyhviezdičkovaných odkazov doslova historickou pamiatkou). Stretávali sme sa pravidelne raz mesačne na redakčnej rade na fare, aby sme si prečítali príspevky do nasledujúceho čísla časopisu a spoločne zhodnotili, čo by ešte bolo vhodné na nich korigovať. V našom redakčnom kruhu, ako sme volali redakčnú radu, vládlo priateľstvo a vôľa robiť maximum pre dobrú vec.

Postupne vznikali v časopise pravidelné rubriky, ako napr. rubrika pre deti alebo športové okienko, v ktorom raz víťazili „farskí“ a inokedy „piaristi“ (neustáli rivali). Vdp. Jozef Hanák nám zapožičal svoju milovanú počítačovú techniku. Po korekciách sa prepisovali články na počítači. Spracovanie časopisu po grafickej stránke a vybavovanie tlače v tlačiarni Ofsetka mal na starosti šéfredaktor Marcel.

Neodpisovať, ale tvoriť

Boli sme väčšinou obyčajní študenti druhej a tretej triedy strednej školy (v podstate deti), no veľa sme riešili sami – a všetko napodiv fungovalo. Po krátkom čase amatérskej činnosti získal časopis cirkevné schválenie od biskupského úradu.

Bartolomej mal od začiatku punc originality, pretože ústrednou myšlienkou tvorby bolo heslo: „Neodpisovať knihy, ale tvoriť.“ Toto nám vždy prízvukoval náš vtedajší starší kamoš Vašo. Dobrou dušou Bartolomeja sa stala Janka, ktorá robila sekretárku nekompromisnému šéfovi Marcelovi. Vždy som obdivovala jej pokoru a obetavosť, s ktorou asistovala pri každej maličkosti.

Bartolomej sa na začiatku vydával vo formáte A4, čiernobielo, nie ako teraz. Jeho

úroveň a kvalita zodpovedala možnostiam a technike, ktoré sme vtedy pred 30 rokmi mali. Len málokto z nás mal doma počítač. V tom čase to bol hotový majetok. No naše nadšenie bolo neochvejné a odzrkadľovalo sa v autorskej tvorbe príspevkov i vo vedení rubrík.

Informácie i duchovné čítanie
Značkou nášho farského časopisu Bartolomej sa stal obrázok Kostola sv. Bartolomeja. Toto logo nám nakreslil pán Vanko, Jankin otec, ktorý bol akademickým maliarom a ak si dobre spomínam, evanjelikom. Pôvodná podoba vyobrazenia kostola mala veľkosť A4 a bola na každej titulnej stránke vo viacerých číslach po sebe. Neskôr sa zmenšila na malé logo v záhlaví časopisu, čo na ňom nájdeme dodnes.

Väčšina členov nášho prvého redakčného tímu sa rozliezla do sveta, takže farnosť Prievidza a Bartolomej sú pre nich už len spomienkou na študentské časy. Bartolomej zažil za tie roky viacero personálnych zmien a desiatky nových členov redakčnej rady, no stále zostala aktuálna jeho prvotná myšlienka ponúknuť prievidzskej farnosti duchovné čítanie a informácie z diania vo farnosti.

Keďže funguje už 30 rokov, dá sa hovoriť o Božom diele, ktoré sa neskončí, kým sa nájdu dobrovoľníci, ktorým jeho osud nebude ľahostajný.

Martina
Foto: archív redakcie

Spomienky na začiatky časopisu Bartolomej

Na začiatku 90. rokov sa náboženský život vo farnostiach začal pomaly obnovovať a sloboda vyznávania viery so sebou priniesla aj vlnu nadšenia u mladých ľudí. V tom čase som bola tesne po prijatí sviatosti birmovania, plná zápalu, oplývajúca voľným časom. Boli letné prázdniny, po ktorých som v septembri 1993 mala nastúpiť do 1. ročníka gymnázia.

V tom čase mnohé farnosti vydávali svoje časopisy, pretože doba internetu ešte nenadišla, a bol to vynikajúci spôsob, ako osloviť ľudí v kostole. S mojím spolužiakom Marcelom Puvákom sme aj my zatúžili vydávať vo farnosti časopis. Ako vzor nám poslúžil časopis farnosti Partizánske. Naše nadšenie podporil aj vtedajší, dnes už nebohý, pán dekan Jozef Hanák. Dali sme sa dokopy poväčšine mladí, ktorí sme sa poznali z fary a z kostola, neskôr sa k nám pridali aj tí dospelejší. V pamäti mi zostal Ľuboš Feješ, ktorý však čoskoro prehral svoj boj so zákernou chorobou, Roman Effenberger, Marianka Scheberová, neskôr pani Karaková, pani Thomayová...

Obrázok na obálku
Technické možnosti zďaleka neboli ako dnes. Prvé číslo sme klepali na písacom stroji. Vyšlo na zvláštnom žltkastom papieri. Malo ešte formát A4, no problémom boli obrázky. Keďže môj ocko je pôvodne skončený rytec-medailér, pomohol mi práve on. Na obálku nám nakreslil tušom náš farský kostol. Neskôr ilustráciu urobil aj ako kresbu ceruzkou, tá v zmenšenej podobe figuruje na obálke dodnes.
Keď sme sa zamýšľali nad názvom, vyhral to Bartolomej podľa patróna našej farnosti. Po prvom čísle nasledovali ďalšie, tie sme už písali na súkromnom počítači pána dekana a po technickej stránke nám veľmi pomáhal pán Pietrik. Text a obrázky sa na priesvitných blanách nosili do tlačiarne. Obsah čísel tvorilo všeličo: postrehy, úvahy, rozhovory s kňazmi, rehoľnými sestričkami... Postupne sa pridával počet strán, fotografie, obrázky, formát sa zmenil na A5.

Neúplné svätožiary

Nedá mi nespomenúť veselú príhodu s prvým vianočným číslom. Z tlačiarne sme ho priniesli na poslednú chvíľu, archy sa ešte museli naskladať, robili sme to na Štedrý deň na fare, milú spoločnosť nám robil pán kaplán Paľko Michalovič.

Lenže technika bola nedokonalá, skenery v plienkach. Mne na titulnú stranu ocko nakreslil Svätú rodinu. Chybou bolo, že svätožiary Panny Márie a sv. Jozefa boli neúplné, vyzerali ako rožky. Boli sme z toho nešťastní. Keďže išlo o kresbu ceruzkou, každú jednu svätožiaru na obálke už vytlačených časopisov sme dokresľovali ručne. Ale stihli sme to! Na polnočnej bol Bartolomej v predaji.

Redakčná rada sa obohacovala o nových členov, my sme dospievali, náš Bartolomej rástol do krásy. Postupne sme odišli študovať a odovzdali štafetu iným. Do Prievidze zavítam len niekoľko ráz do roka, no keď mám príležitosť, časopis si vždy kúpim. Som rada, že sú zanietení ľudia, ktorí ho s láskou tvoria aj naďalej.

Bartolomej

Číslo 6 ROČNÍK I. VIANOCE 1993

Milý náš jubilujúci Bartolomej, milá redakčná rada, želám vám ďalších 30 rokov požehnaného diela!

Jana Ratajová (Vanková)

Moje začiatky v Bartolomeji

Spomína jedna z prvých redaktoriek Anka Gálová – Vavrová

Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: „Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.“ Natanael sa ho opýtal: „Odkiaľ ma poznáš?“ Ježil mu vravel: „Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavolal, keď si bol pod figovníkom.“ Natanael mu povedal: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!“ Ježiš mu odvetil: „Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto.“ Potom mu povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Uvidíte otvorené nebo a Božích anjelov vystupovať a zostupovať na Syna človeka.“ (Jn 1, 47 - 51)

Ak máme začať od Adama, spomeňme aspoň niektorých, ktorí stáli pri kolíske Bartolomeja. Z kňazov to boli pán dekan Čabák a dôstojní páni Michalovič a Hanák. Z laikov vtedajší mládenci Marcel Puvák a Bohuš Svitok. Zo spomienok redaktorov poznám aj pani Kardošovú, Karakovú, Candrákovú a mnoho ďalších.

Prvé čísla

Ako som v Bartolomeji začínala ja? Pán kaplán Ondrej Šmidriak pozval na svätej omši kohokoľvek, kto sa chce stať prispievateľom či redaktorom farského časopisu, aby sa pridal k vznikajúcej redakcii. Na prvej schôdzi vyhlásil: „Anka, máš na to, píš!“ Mne odmalička nebolo

pero cudzie, hoci vtedy som študovať v tom smere nemohla. Brala som to ako výzvu od Pána. Na schôdzke bola aj Katka Thomayová. Pán kaplán Ondrej nám dal nádej – a išli sme do toho.

Písalo sa, tvorilo, doslova na kolene. Výtvory prispievateľov prichádzali na rôznych lístočkoch a často boli priam nečitateľné. Hrubý rukopis šiel cez ďalších: svoj stres si s nami užili napr. manželia Pietrikovci, Belušovci, pán Košík. Veľmi nám pomohol pán Masár, ktorý nám sprostredkoval výhodnú tlač. Veľkou oporou nám boli aj miništranti a kostolníčky – naši obetaví distribútori. Všetkých ani nemožno pospomínať.

Neraz sa nám počítač vzpriečil a všetko sme celú noc dávali dokopy znova a znova. Veľa sme sa pri tom modlili a vzývali všetkých svätých. Sv. Bartolomej sa určite občas usmieval a tešil sa s nami, keď sa technika znova „nakopla“. Pamätám si, ako som sa nocou s veľkým strachom brodievala snehom do Dubnice k Tonke Krškovej na korektúru článku. A to ešte neviem, aké problémy prežívali ďalší. Vtedy sme chápali, ako sa museli zapotiť naši nestori Bohuš a Marcel.

Redakcia

Po kaplánovi Ondrejovi Šmidriakovi prevzala šéfredaktorstvo Katka Thomayová. Pod jej vedením pracovali redaktorky Vierka, Editka, obe Janky, Braňo, Emilko (+) a iní, aj korektorky Jozefka, Tonka, Lujza, Martina. Krátko bola šéfredaktorkou Janka Hubová, po nej Mária Melicherčíková, terajšia výborná fotografka. Jej manžel nám veľmi vychádzal v ústrety a mal s nami obrovskú trpezlivosť. Nahradil ju súčasný šéfredaktor Alojz Vlčko, ktorý sa tejto úlohy popri svojej práci a rodine úlohy ujal tiež zodpovedne. Podobne chápavá vedúca vydania Petra Humajová. Grafike sa venuje vzácna Beáta Voskárová.

Spočiatku sme redakciu mali priamo na fare, kde sme sa schádzali. Pán dekan Bednár zaviedol vianočné posedenia. Tu sme preberali celoročné dielo a určili si plán na ďalší rok: podelili sme si témy, rozdelili sa úlohy a išlo sa... Mne boli pridelené rozhovory, vďaka čomu som sa stretla s mnohými významnými osobnosťami, ale aj s tými najslabšími: chorými a trpiacimi. Spolupracovali sme s kaplánmi a diakonmi, v práci nás povzbudzoval aj pán dekan Dado. Bartolomej sa posielal misionárom do rôznych štátov, putoval do Japonska, Nemecka, Poľska, Česka. Dostával sa aj k chorým do nemocníc. Poháňala nás radosť z práce, entuziazmus a utrpenie Bartolomeja, ktorého údajne stiahli z kože.

Stretnutie kresťanských žurnalistov v Ružomberku, Network 2009

Preberanie Ďakovného listu mesta Prievidza za 20 rokov vydávania Bartolomeja, január 2013

Žurnalistické semináre

Pán si nás do redakcie pozval z rôznych kútov Slovenska. Mňa z Ľuborče na Trenčiansku, kam mi denne srdce zalieta. Prežila som tam svoju mladosť. Kedysi som túžila opisovať svoj nádherný rodný kraj... Ideou založiť klub mladých žurnalistov na Slovensku prišla šéfredaktorka vydavateľstva Lúč pani Anka Kolková. Do cesty nám prichádzali mnohí anjeli, ktorí nás povzbudzovali aj kritizovali. Svoju tvár získal časopis v spoločenstve katolíckych novinárov Network Slovakia, kde nás pani Anka Kolková, šéfredaktorka vydavateľstva Lúč, salezián Rasťo Hamráček, Juraj Sedláček a ďalší doslova objali. Vyškolili nás a posunuli. Neskôr sme dokonca vyhrali súťaž farských časopisov. Absolvovali sme mnoho seminárov v bohosloveckej fakulte v Bratislave, u saleziánov v Žiline, na Katolíckej univerzite v Ružomberku a inde. Pracovalo sa v rôznych sekciách: jazykovú sekciu viedla napr. Terezka Kolková (Rončáková), terajšia profesorka na Katedre žurnalistiky na Katolíckej univerzite v Ružomberku; fotografov vyučoval napr. Matúš Zajac, ktorý pôsobí v Národnej rade a aj v časopise .týždeň. Do fotografickej sekcie chodieval náš redaktor Dominik. Prednášali nám známi ľudia, napr. Daniel Hevier, do grafiky nás zasväcoval odborník naslovovzatý Ladislav Vančo, rakúski žurnalisti, ktorí tie kurzy naštartovali. Ako predseda KBS pre média chodieval medzi nás aj súčasný košický arcibiskup Bernard Bober. Na jednom seminári sme sa stretli aj s pánom farárom Vladimírom Slovákom, ktorý neskôr pôsobil v Prievidzi.

Spomínam si, ako ma raz zaradili do grafickej sekcie. Pracovala som s perom a o grafike som nemala ani páru. Rakúski lektori nám rozdali akési papieriky, výstrižky a mali sme skladať obrazce. Prosila som: „Pane Bože, sv. Bartolomej, ak mi nepomôžete, určite to pokazím!“ Vedľa mňa sedel Tonko Ziolkovský, teraz už kňaz a tajomník Konferencie biskupov Slovenska. Chcela som, aby mi pomohol, ale bol príliš zabratý do svojej práce. Slávnostne otvorili naše diela, vystavili ich a vyhlasovali, kto ako uspel. Prvý bol Vladimír Slovák, druhá ja. Nebo pomohlo. Vďaka Bohu!

Pri príležitosti 30. výročia založenia časopisu Bartolomej sa chcem poďakovať predovšetkým Pánu Bohu, sv. Bartolomejovi, všetkým, ktorí nám pomáhali z neba, a hlavne rodinným príslušníkom, ktorí mali s nami trpezlivosť. A čitateľom. Bez nich by bol Bartolomej nanič. Bol by len informátor, a nie formátor. Združenie Network Slovakia naďalej pokračuje vo svojej činnosti, samozrejme je tam generačná obmena, členovia sú viac-menej z celého Slovenska a sporadicky sa stretajú.

PS: Nech mi odpustí každý, na koho som v tomto príspevku zabudla. Bol písaný predovšetkým ako osobná spomienka. Každý je zapísaný v Božskom srdci, srdci Panny Márie a u sv. Bartolomeja. Želám naďalej dobrých redaktorov a verných čitateľov.

Anka Gálová-Vavrová

Oslava 20. výročia časopisu Bartolomeja a spevokolu Bartolomejčiat v auguste 2013

Ako som sa stala redaktorkou Bartolomeja

U nás v Necpaloch sme si nedávno všimli veľmi zaujímavú vec. Mnohé veci sa často stanú len tak, „z ničoho nič“. Možno povedať, že i moja redaktorská cesta v Bartolomeji začala presne takto. Z ničoho nič.

Od detstva som si veľmi rada listovala v knihách a časopisoch, čítala a neskôr i písala. Chvíle, keď som sa mohla ponoriť do stránok svojich obľúbených kníh, boli pre mňa na nezaplatenie. Svet televízie či rôznych detských radovánok ma až tak veľmi nezaujímal.

Z prispievateľky redaktorka

Keď som mala dvanásť rokov, zo spontánneho nápadu sesterníc sme si v rodine začali vydávať vlastný časopis. Volal sa Maňa a bol prioritne určený našej ťažko chorej tete Marienke. Teta Marienka bola vždy veľmi spoločenská a komunikatívna – a týmto časopisom sme jej ako ležiacej pacientke chceli my, deti, aspoň trochu vynahradiť kontakt s okolitým svetom a rodinou.

Občas som však posielala svoje texty i niekam inam. Tak tomu bolo aj v októbri 2007, keď som poslala do Bartolomeja článok s názvom *Apokalypsa ako svätá omša*. O mesiac neskôr to bol zas text *Svätosť, ideál dneška*. Bartolomej vtedy viedla Majka Melicherčíková. Ako som sa neskôr dozvedela, v tej dobe tam vládlo isté nepísané pravidlo – ak niekto poslal článok dva mesiace po sebe, automaticky sa stal členom redakcie. A tak som sa v novembri 2007 znenazdajky ocitla medzi členmi redakcie i ja.

Môj zodpovedný typ osobnosti mi nedovolil nechať to len tak. Hneď v decembri som si vymyslela a odštartovala rubriku o živote svätých, v ktorej sa snažím ľuďom predstavovať najmä menej známych svätých dnešnej doby, a pomaly som sa do činnosti redakcie zapájala čoraz viac.

Od januára 2011 ma šéfredaktor Alojz Vlčko nominoval do pozície svojej „pravej ruky“ a stala som sa vedúcou vydania. Začala som sa na Bartolomej viac pozerať ako na celok, snažila som sa mu vždy zadať nejakú tému a jeho obsah k danej téme aj čo najviac „naladiť“.

Pestrá paleta osobností

Zlom v živote časopisu nastal po príchode pána dekana Vladimíra Slováka v roku 2013. Okrem skúseností z reálneho mediálneho sveta vniesol do redakcie túžbu po vyššej kvalite toho, čo robíme. Trval

V roku 2013 vedúca vydania Petra Humajová so šéfredaktorom Alojzom Vlčkom

na pravidelných stretnutiach (nielen pracovných, ale aj mimopracovných – napríklad na jeho chalupe či na spoločných výletoch a akciách), počas ktorých nám trpezlivo ukazoval priestor na zlepšenie. Sám výborne písal a podnietil nás aj k zmene formátu a k príprave časopisu s farebnou obálkou. V tejto podobe vychádza od marca 2016 až doteraz.
Nenahraditeľnou súčasťou redakcie je okrem šéfredaktora Alojza Vlčku od roku 2015 aj naša grafička Beáta Voskárová, ktorá je „motorom“ prípravy každého čísla. V čase uzávierky vždy medzi sebou intenzívne komunikujeme práve my dve a môžem sa na ňu stopercentne spoľahnúť, čo je v dnešnej dobe veľmi vzácne. O krásne fotky sa nám už roky stará Majka Melicherčíková s celou rodinou, ku ktorej sa pridal aj Štefan Kollár a s ilustračnými zábermi Silvia Kobelová.
Keby som mala spomenúť všetkých redaktorov, vznikla by z toho pestrá paleta osobností, záujmov a štýlov písania. Každý z nich je nenahraditeľný a vnáša do časopisu to svoje. Vďační sme takisto za podporu všetkých kňazov, ktorí pôsobili či pôsobia v našej farnosti, lebo nielen pán dekan Slovák, ale i každý jeden z nich prispel svojou „troškou“ do tvorby tohto diela.

Náročná, no krásna

Práca v Bartolomeji je krásna, ale tiež časovo náročná. Každé poľavenie či nesplnená úloha sa odzrkadľuje v kvalite nášho periodika. Preto je na poste vedúcej vydania mojím cieľom vytvoriť najmä zodpovednú a dobre fungujúcu redakciu. Myslím, že čiastočne sa to aj darí – najmä vďaka množstvu vždy ochotných dobrovoľníkov, ktorí nad textami, čo vy možno prečítate za päť minút, presedia často aj dlhé hodiny.
Farský časopis je vo svojej podstate podobne ako naša Maňa tiež rodinný časopis. Veď my všetci vo farnosti tvoríme v Kristovi jednu rodinu. Chcela by som vás teda povzbudiť k tomu, aby ste našim redaktorom a spolupracovníkom, ak ich poznáte, prejavili svoju vďaku; dali im najavo, keď sa vám čosi, čo napísali či odfotili, páči... Často je to ich jediná odmena za obetavú prácu, ktorú vo farnosti vykonávajú.
Zároveň by som vás chcela povzbudiť k tomu, aby ste sa, ak máte talenty na písanie, fotenie, spracovanie grafickej stránky periodika..., nebáli prísť medzi nás a rozvíjať ich. Nemôžeme vám sľúbiť vysoký zárobok, ba ani len minimálnu zaslúženú mzdu. Boh vám však vašu službu odmení nekonečne viac.

Myslím si, že po vykonaní dobrej práce nie je pre odchádzajúceho redaktora väčšia odmena ako to, keď vidí, že to pôjde i bez neho, že v jeho činnosti bude mať kto pokračovať. Ja síce zatiaľ ešte neodchádzam, ale verte mi: dobrý pocit z nájdenia niekoho, kto by bol ochotný pokračovať v mojej službe, by som mala už teraz. I keby sa to všetko zbehlo tak „po necpalsky“ – z ničoho nič.

Petra Humajová

Redakčná rada v novembri 2017
Redaktori na farskom plese vo februári 2018

Po tridsiatich rokoch

S láskou a radosťou si spomínam, keď som z milosti Božej bola skoro päť rokov redaktorkou farského časopisu Bartolomej. Bolo to približne v rokoch 1994 až 1999.

Teologickým poradcom bol vtedy pán kaplán Ondrej Šmidriak a zodpovednou redaktorkou pani Ing. Katka Thomayová. Boli to krásne začiatky plné nadšenia a novosti, počas ktorých sa utváral obsah a forma tohto časopisu. Boli sme aj po ľudskej stránke krásnym spoločenstvom. Okrem toho, že sme sa dvakrát do mesiaca pracovne stretali na fare, radi sme sa schádzali aj na agapé u vedúcej Katky, prípadne vo Veľkej Lehôtke na poľovníckej chate pri studničke. S potešením sme si spolu zaspievali pri gitare.
Ako redaktori sme sa stretli aj u nás pri oslave mojich päťdesiatín alebo pri návšteve novonarodenej Katky u Thomayových. Mysleli sme jeden na druhého.
Pamiatkou na tieto chvíle sú mi fotografie zo spoločných akcií, na ktoré sa rada pozerám - a spomínam. Redaktormi boli vtedy ešte študenti Marcel Puvák a Bohuš Svitok, Anka Gálová, Vierka Mádrová, Braňo Bullo, Emil Ochat a ďalší, na ktorých mená si už nespomínam. Potom prišli ďalší noví redaktori, ktorí pokračujú a zdokonaľujú časopis. Nech ich Pán žehná a vedie Duch Svätý, aby aj týmto spôsobom sa zveľaďovalo Božie kráľovstvo.

Edita Pogorielová

POZVÁNKA

26. august 2023 (sobota)
Farský Kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

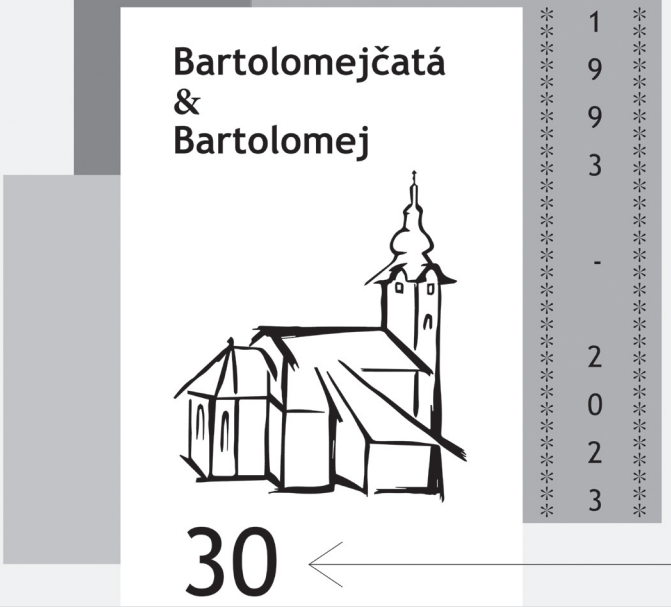
Srdečne Vás pozývame na spoločnú oslavu 30. výročia vydávania farského časopisu Bartolomej a 30. výročia založenia spevokolu Bartolomejčatá.

15:00 - Spomienkový program
Pre všetkých, ktorí si prídu zaspomínať, pripravujeme premietanie fotografií, rozhovory s pamätníkmi a iné zaujímavosti.

16:30 - Svätá omša
Celebruje Mons. Ján Bednár, slávnostný kazateľ ThLic. Vladimír Slovák.

17:30 - Agapé na fare

Prosíme, z organizačných dôvodov nám potvrďte svoju účasť čo najskôr, najneskôr však do nedele 20. augusta 2023, na e-mailovú adresu: bartolomejpd@gmail.com. Ďakujeme!

...tri otázky pre bývalú šéfredaktorku Bartolomeja Katarínu Thomayovú

Bartolomej viedla v rokoch 1996 – 2000. Ako si Katarína Thomayová spomína na časy, keď náš farský časopis vznikal? A čo do života priniesol jej osobne?

1

Aké boli tvoje začiatky v časopise?
Po výzve kňaza na sv. omši som nabrala odvahu a pridala som sa k záujemcom. Zišlo sa nás asi sedemnásť. Po družnom rozhovore každý povedal, čím chce prispievať do tohto malého dielka. Anka Gálová, ktorá sedela vedľa mňa, sa prihlásila, že sa venuje kresťanskej poézii. No ja som mala napísanú iba jednu kresťanskú báseň, to by asi bolo málo... Jedno som však vedela - že to bude spoločná tvorba a každý si svoje miesto nájde. Pán kaplán Ondrej Šmidriak nás v tomto povzbudzoval.

2

Ako to pokračovalo ďalej?
Začala sa redaktorská práca, korekcia článkov (pani Lujza, Jozefka, Tonka), aby všetko vyhovovalo po stránke teologickej. Ja som sa pohybovala medzi deťmi doma a naopak. Chodili sme pešo na sídlisko Sever a naspäť, aj v noci. Boh nás požehnával. Bola to krásna formácia, duchovné spoločenstvo.

3

Čo ti priniesla do života práca v Bartolomeji?
Pochádzam z rodiny, kde bolo viac súrodencov, rodičia boli učitelia. Doma sa nás stretalo veľa detí, takže spoločenstvo mi nebolo cudzie. Tú družnosť a spolupatričnosť som budovala aj pri práci v časopise i vo svojom okolí, kam som sa presťahovala z východu.
Duchovnú formáciu srdca som spájala s redaktorskou činnosťou. Túžila som sa stať tešiteľkou Božského Srdca Ježišovho, ako bola Anka. Keď som v neskoršom veku nosila pod srdcom dar dieťaťa, moja redaktorská činnosť sa zavŕšila.
Po odchode môjho manžela do večnosti sa mi najväčšou tešiteľkou stala moja dcéra Katka. Tešiteľstvo som si bola vyprosiť v Lurdoch. Aj doma, keď sa vracajú synovia s rodinami domov, tvoríme malé spoločenstvo. Je to veľmi dôležité.
Všetkých srdečne pozdravujem, prajem veľa dobrých redaktorov a Božie požehnanie.

Anka Gálová st. a Anka Gálová ml.

Aký je podľa vás prínos časopisu Bartolomej pre našu farnosť?

- **Anička (68 r.):** „Určite ľuďom dá mnoho, lebo je veľa tých, čo k takýmto zbožným úvahám, článkom, atď., len tak ľahko neprídu. A je veľmi dôležité, aby popri tej všetkej svetskej zmesi informácií, ktoré nás obklopujú, mali aj správnu, katolícku orientáciu. V tomto zmysle je veľmi osožný takýto časopis. Myslím si, že veľa ľudí ho miluje a teší sa naň, lebo im veľa dáva."
- **Elenka (48 r.):** „Informuje, vzdeláva, formuje... A je náš. Teda aj spája."
- **Jakub (60 r.):** „Ja, tak ako asi väčšina farníkov, chodievam do kostola iba na sväté omše. Nie som zapojený do žiadneho farského spoločenstva, preto neviem, čo všetko sa vo farnosti deje. V časopise Bartolomej sú vždy zhrnuté informácie o dianí vo farnosti, čo sa uskutočnilo, resp. čo sa pripravuje. Inšpiratívnou časťou časopisu sú rozhovory s ľuďmi z rôznych oblastí, ktorí žijú svoju vieru aj a najmä mimo kostola."
- **Mária (32 r.):** „Vydávať vlastný časopis vo farnosti nie je také bežné. Zatiaľ som sa inde stretla iba s rôznymi informačnými listami na jednu až dve malé strany. Preto si veľmi vážim, že sa Bartolomej u nás vydáva už 30 rokov a jeho kvalita stále rastie. A teším sa, že je stále dosť tých, ktorí sú ochotní sa podieľať na jeho tvorbe. Prínosom je podľa mňa hlavne to, že farníci sú neustále informovaní o živote vo farnosti, ale tiež je veľmi dôležitá jeho evanjelizačná funkcia."
- **Adrika (60 r.):** „Ja si myslím (a kvôli tomu ho aj kupujem), že sú tam veľmi hodnotné články pre našu dušu. Čerpám z článkov kňazov, akoby som počula kázeň."
- **Anastázia (80 r.):** „Vďaka za články, v ktorých nájdem upevnenie a duchovný rast pre svoju vieru, či o misiách, charite, liturgii, atď."
- **Alica (76 r.):** „Sme povzbudení vo viere, tešíme sa, keď počujeme o svojich známych radostné správy, vieme o živote farnosti, kňazov."
- **Petronela (58 r.):** „Pre mňa sú prínosom informácie od gréckokatolíckeho pána farára Jozefa Durkota. Mnoho som o ich liturgii doteraz nevedela."
- **Marián (70 r.):** „Od jeho začiatkov, keď vošiel Bartolomej do každej rodiny, bol naším priateľom. Som rád, že redaktori nám oznamujú sv. omše, kroniku, správy o kňazoch, ich život, atď. Ďakujeme im za to."

Pripravili: Anna Gálová a Elena Cagáňová

Bartolomejčatá sa pre mňa stali žriedlom požehnania

Bolo to 30 rokov dozadu. Mala som deväť rokov a môj vzťah s Pánom sa začal niekedy v tých dňoch. Moja prvá hodina náboženstva, prvá sv. omša... A potom prišli oni. Zhluk niekoľkých mladých ľudí a detí, dve rehoľné sestričky, tóny z malého syntetizátora, ktorý mal na klaviatúre snáď len dve či tri oktávy.

Počula som ich spievať v kostole na ich prvom vystúpení, a keďže som vtedy odvahy mala aj na rozdávanie, hneď som sa išla popýtať, či by som sa k nim nemohla pridať. Slovo dalo slovo a na najbližšom nácviku už mali o jedného člena viac.

Rehoľné sestry i pán kaplán

Atmosféra, ktorú som zažívala v tomto spoločenstve, sa veru ani opísať slovami nedá. Neskôr sme trošku povyrástli, začali chodievať na spoločné stretká na faru – proste skvelá partia mladých ľudí, túžiacich po spoločenstve, po poznávaní, po láske, po Bohu...

Ale vráťme sa k začiatkom. Spievali sme Bárku, Boh je láska, Náš Pán, Pane, som tak veľmi rád a všetky piesne, ktoré práve vtedy leteli v spevníkoch. Chodievali sme spoločne na výlety. Rehoľné sestričky s. M. Dávida a s. M. Bernarda boli naše druhé mamy – bývali sme u nich už snáď častejšie ako doma. Starali sa o naše duše veru vzorne, tiahli nás bližšie k Nebeskému Ockovi.

A keďže rodinu netvorí len mama, mali sme aj svojho duchovného tatka. Bol ním vtedajší pán kaplán vdp. Ondrej Šmidriak. Pamätám si, ako sme vymýšľali názov nášho zoskupenia. Na papieriky sme napísali každý svoj nápad - a bol to práve kaplán Ondrej, ktorý navrhol názov Bartolomejčatá. A odvtedy sa to tiahne už 30 rokov.

Spev už aj s deťmi

V Bartolomejčatách som prežila svoje detstvo i svoje dospievanie a vďaka tomuto požehnanému spoločenstvu som dostala veľa milostí do života. Predovšetkým samotného Pána, ktorý bdel a doteraz neustále bdie nado mnou.

Teraz, keď už mám svoju vlastnú rodinku a deti, viem, že im mám čo odovzdávať a kam ich viesť. Sem-tam sa tiež pripoja k Bartolomejčatám a spievajú spolu so mnou. Spevom oslavujeme Boha a On nás žehná. Je to už ďalšia generácia, no Pán je ten istý.

Vystúpenie Bartolomejčiat na Mariánskej púti v roku 1995

Počas sústredenia v Bošanoch v roku 1998 sme navštívili piaristov v Nitre

Ďakujem mu, že som cez neho stretla skvelých ľudí. Spoznala som tiež skutočnosť, že svetom sa dá prebiť aj láskou, nie len bojom. Spoločenstvo je skvelá vec... Vážne. Pre mňa sa stalo žriedlom požehnania. A pevné priateľstvá pretrvávajú dodnes. A to more spomienok, ktoré mám (a ktoré si dodnes detailne pamätám) svedčí o tom, že Boh je a aj dnes čaká.

Nech žiadne dieťa nie je samo, nech má mamku, nech má ocka, nech patrí do zdravého spoločenstva... A to môže zažiť aj v Bartolomejčatách. Nech ich Pán vo všetkom požehnáva.

Matilda Turanská

Snívať a uskutočňovať Božie sny s Bartolomejčatami

Rok 1997 sa chýlil ku koncu, bolo 28.12., nedeľa. Vďaka môjmu starému denníčku si to pamätám, akoby to bolo včera. Vlastne - pri príležitosti oslavy 30. narodenín nášho zboru vám z neho rovno kúsok odcitujem. Mala som desať rokov a ten „krasopis“ radšej nechcite vidieť.

„Marek s ocinom išli na sv. omšu o 9:00. Ja s maminou na 10:30. Pri kostole sme stretli ocina. Vraj Mareka v kostole nevidel. Keď sme išli peši domov, ja som sa náhodou obzrela a zbadala som Mareka za nami. Čudovali sme sa, prečo ide domov až teraz. Povedal nám, že nebol na sv. omši o 9:00, ale na pol jedenástej. Ale to čudné, najčudnejšie a zároveň najzaujímavejšie nám povedal až teraz: VRAJ SPIEVA V ZBORE BARTOLOMEJČATÁ! Od tej chvíle som na to neprestávala myslieť. Odteraz je mojím snom – spievať v zbore!“

Sen – môj alebo Boží?

Denník ďalej prezrádza, ako som sa pri mojej vtedy extrémne introvertnej hanblivej povahe s úbohým sebavedomím bála spýtať dokonca aj vlastného brata, či by som mohla spievať aj ja. Ale prišiel piatok 2. januára 1998 a Marek ma na nácvik pozval sám. Verte či nie, ten dátum oslavujem dodnes.

Áno, od toho dňa prešlo už viac než 25 rokov, a keď s úžasom hľadím na všetko, čo som s Bartolomejčatami a vďaka nim

Festival Mladí mladým vo Veľkej Lehôtke v roku 1998

Nahrávanie prvého CD-čka v roku 2003

prežila, Boh mi dáva nazrieť na tento zdanlivo detský sen z jeho perspektívy.

Oceán požehnania

Jedna z vecí, ktoré ma tie roky „držali“ v zbore, bola hlboká túžba po priateľstve. Som presvedčená, že každý človek, bez ohľadu na to, z akej je rodiny, potrebuje mať verného priateľa, ktorému môže dôverovať a povedať všetko. Moje detské srdiečko, hladné po takomto priateľstve, to hľadalo (i našlo) medzi Bartolomejčatami. Nehovoriac o najvernejšom zo všetkých Priateľov, Láske všetkých lások. A tak tu ďalej bola moja viera, zo začiatku prirodzene detská, no už vtedy – práve vďaka zboru – prežívaná prostredníctvom hudby. Mládežnícke piesne, chvály, rocková hudba s kresťanským posolstvom... To všetko bolo prostriedkom, ako si Boh razil cestu do môjho srdca. A robí tak dodnes.

Boh nám vkladá do sŕdc nádherné sny a túžby. Ak sa zriekneme svojich predstáv, svojho tvrdohlavého „ja“, no dovolíme mu snívať s nami jeho sny a vykročíme s odvahou, aby sme ich dosiahli, jedného dňa budeme stáť a žasnúť. Tak ako ja dnes, s radosťou v srdci a piesňou na perách. Pretože: „Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť.“ (Ž 126,3)

Mária Šimurková

Sústredenie v Kremnických Baniach v roku 2003

Sústredenie v Chrenovci v roku 2012

Mala som to šťastie spoznať Bartolomejčatá

Kedysi dávno mi niekto povedal zaujímavú myšlienku od neznámeho autora, ktorá mi utkvela v pamäti: „Poznanie pomôže, aby človek sám sebe porozumel, ale nedá mu silu zmeniť sa. K tomu potrebuje zážitok lásky.“

Moje narodenie s radosťou a láskou očakávali moji drahí rodičia a starší brat i celá blízka rodina. Krásne detstvo obklopené rôznymi zážitkami, plnohodnotnými priateľskými vzťahmi, učením sa do školy ma privádza nostalgicky začínať spomínať. Spomienky... Také zvláštne slovo... Vyvoláva vo mne pocity lásky, radosti, šťastia, ale aj smútku, samoty a istoty, že nič z prežitého života sa už nevráti.

Život s Bartolomejčatami

Posledný ročník ZŠ. Vtedy to všetko začalo. Náboženstvo nás učila sestrička Dávida. Prvá hodina s gitarou a „nezabudnuteľná“ pieseň: „Tam, tam pred tvoju svätú tvár...“ Bolo to super!!! Pred Vianocami nás sestrička pozvala do kláštora. S ďalšími mladými sa nacvičovala jasličková pobožnosť. Takto som sa s priateľkami Zuzkou a Monikou dostala prvýkrát do centra kláštora. Pomaly sa „formoval“ spevokol, ktorého názov Bartolomejčatá vymyslel vdp. Ondrej Šmidriak.

V mojom živote veľkú „rolu výchovy“ okrem rodičov a učiteľov mali i sestrička Daniela Bezdedová, Mons. Ján Bednár a už spomínaný vdp. Ondrej Šmidriak. V tom čase mi veľmi silno pomáhali duchovnou formáciou, ale i po ľudskej stránke. Vďaka ich láske, podpore i nezištnej pomoci som spoznala veľa nových mladých ľudí, ktorí sa postupne stali členmi zboru Bartolomejčatá.

Piatkovým nácvikom spevu sme obohacovali aj liturgiu. Na duchovných cvičeniach, spojených so sústredením zboru, sme zažili veľa nádherných chvíľ, plných radosti, lásky aj zábavy. Nenahraditeľnou súčasťou života sa mi stali sobotné farské stretká, zamerané na zdieľanie sa so Svätým písmom. Tiež si spomínam na chvíle pri veľkom stole, kde boli rozložené natlačené strany časopisu Bartolomej. Spoločne sme ich skladali a pripravovali na predaj.
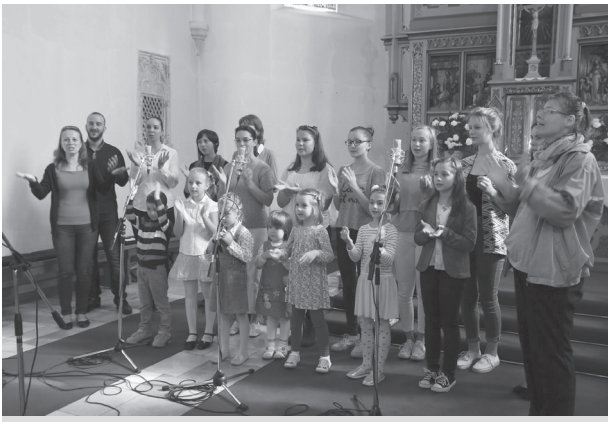
Návrat do Prievidze

V týchto požehnaných a mnohými ľuďmi vymodlených rokoch som pocítila hlas svojho povolania do zasväteného života. Postupne moje nácviky spevu i stretnutia na fare prestali byť také časté. Prvého októbra 1999 som sa definitívne rozhodla vstúpiť do kláštora ku sestrám satmárkam. Zasvätený život ma veľmi obohatil, zvlášť v poznaní seba samej. A hlavne v prekonávaní ľudských hraníc, ktoré som s pomocou Božieho požehnania a veľmi silných modlitieb sestier satmárok, mojej rodiny, známych, priateľov i mojich rodákov mohla veľmi silno precítiť v ťažkom „skúšobnom“ období liečby rakoviny. V tých chvíľach som si často pripomínala: „Bohu je všetko možné!“ (Mt 10,27)

Postupom času som sa znovu vrátila späť do Prievidze a môj život plynul jednoducho, radostne a šťastne až do momentu, keď sa mi rakovina objavila znovu. Vďaka sile a úteche byť súčasťou Božieho plánu a i cez utrpenie mi Pán poslal úžasných ľudí, ktorí ma neustále podporovali, posilňovali a prejavovali silu Božieho požehnania a úprimnej lásky, potrebnej k „prebudeniu života“. Chválim Boha i Pána Ježiša s Nepoškvrnenou Matkou za to, že ma vrátil späť. Z mnohých situácií a rôznych zážitkov v práci s malými deťmi a neskôr aj z nemocnice stále čerpám silu.

Zbor Bartolomejčatá i služba písaného slova v časopise Bartolomej boli, sú a budú pre mňa impulzom života, dôkazom toho, že Bohu je všetko možné! Prajem a v modlitbách vyprosujem všetkým starým aj novým členom zboru Bartolomejčatá, ale i redakčnému tímu časopisu Bartolomej veľa odvahy vždy kráčať vpred, aj za cenu vlastného života. Nech vás všetkých ochraňuje ruka Božia a Nepoškvrnená Panna Mária.

Vaša stála „Barťáčka“ Kristína Žiaková

Vystúpenie Bartolomejčiat v roku 2016

Skúšky z lásky sú bez známok

Recenzia hudobného albumu Fenix

Za posledné dni som sa niekoľkokrát stal objektom krátkodobého intenzívneho záujmu. Vďačil som zaň povinnej školskej dochádzke, ktorú som časopriestorovo zdieľal so známou kresťankou speváčkou Janou Zubajovou.

Ako sa vyhnúť predpojatosti či prílišnej náklonnosti, keď mám písať o spolužiačke? Neviem, prečo sa takto pýtam, lebo ani jedno u mňa nehrozí. Možno len preto, lebo sa bojím úprimne napísať, že Jankina hudba ide akosi podstatne mimo mňa, a tak je pre mňa ťažké napísať čokoľvek o jej poslednom albume Fénix.
Nemal som radšej na redakčnú požiadavku odpísať, že by v tomto čísle o piesňach speváčky, ktorá vystúpi na tohtoročnej prievidzskej púti, mal písať niekto iný? Bolo by to rozumné. Ale možno Boh chce zachovať týchto pár riadkov vo farskom časopise ako azyl nezmyslu.
Jankina hudba sa dotýka mnohých sŕdc, to je jasné a to je dobré. Jej texty sú predovšetkým osobnými modlitbami s množstvom biblických odkazov, ku ktorým sa poslucháč môže pripojiť. Prím nehrá sebaprezentácia, ale neustále obracanie sa na Druhého. V tomto je Fénix skutočne alternatívou k súčasnej populárnej aj alternatívnej produkcii.
Sympatická je na druhej strane aj jej snaha expandovať za hranice typického „chválového“ aranžmánu a pracovať s tanečnými elektronickými prvkami. Priestor na vývoj je v tomto smere ešte veľký.
Keď už spomíname vývoj, ten je u Janky obdivuhodný. Tým dievčatám, ktorým zažiarili oči, keď sa dozvedeli, že som bol Jankin spolužiak, som rád vylíčil, ako som jej hudobnými schopnosťami ani v rámci triednej konkurencie očarený nebol. Dnes je úplne niekde inde. Aj v jednej z albumových piesní pripomína známe evnjeliové – poslední budú prvými. A že je to pravda, to už občas aj tu na zemi môžeme zahliadnuť.
Zrejme som sa náznakom predpojatosti a náklonnosti predsa nakoniec nevyhol. To je ale úplne nepodstatné. Podstatné je, aby ste milovali hudbu, ktorá vás podstatne oslovuje a tešili sa, že tá, ktorá nie je pre vás, je pre druhých. Veď zdroj všetkých foriem krásy je len Jeden.

Peter Pikulík, OFMConv.

Manželia a hudobníci Jana a Lukáš Zubajoví, ktorí stoja za projektom Fénix

Jana Zubajová predstaví poslucháčom svoju tvorbu z hudobného albumu Fénix na koncerte počas Prievidzskej púte v sobotu 12. augusta 2023 o 20:00 na Mariánskom vŕšku.

12. - 13. AUGUST 2023

Prievidzská púť

K NANEBOVZATEJ PANNE MÁRII

SOBOTA

16:30 **Vešpery** *(farský kostol)*
16:45 **Slávnostný sprievod** z farského kostola na Mariánsky vŕšok
17:30 **Modlitba posvätného ruženca** *(Mariánsky vŕšok)*
18:00 **Svätá omša** – Jozef Repko *(Mariánsky vŕšok)*
19:20 **Akatist k Presvätej Bohorodičke** – Jozef Durkot *(Mariánsky kostol)*
20:00 **Koncert Jany Zubajovej – Fénix Tour** *(Mariánsky vŕšok)*
22:15 **Svätá omša a adorácia** – Pavol Škovránek *(Mariánsky vŕšok)*

NEDEĽA

7:30 **Liturgia sv. Jána Zlatoústeho** – Jozef Durkot *(Mariánsky kostol)*
9:15 **Modlitba posvätného ruženca** *(Mariánsky vŕšok)*
10:00 **Slávnostná svätá omša** – Ján Hríb, SchP, piarista *(Mariánsky vŕšok)*

Možnosť sv. spovede v sobotu 17:15 – 19:30 a v nedeľu 8:30 – 9:45.

Ostatné sv. omše v Prievidzi počas pútnického víkendu:
***Farský kostol** - nedeľa 18:00; **piaristický kostol** - sobota 18:30, nedeľa 7:00; **Zapotôčky** - sobota 17:30, nedeľa 8:00, 10:00, 19:00.*

Pochopili dôležitosť médií

Blahoslavení Jakub Alberione a Jozef Timotej Giaccardo

Počas silvestrovskej noci v roku 1900 adoroval mladý seminarista Jakub Alberione pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnou. Odrazu dostal silné vnuknutie – nasledujúce storočie sa bude rozvíjať pod silným vplyvom masovokomunikačných prostriedkov. Tieto prostriedky bude potrebné postaviť do služby evanjelia a Cirkvi. A má sa na tom podieľať aj on.

Jakub Alberione sa narodil 4. apríla 1884 v San Lorenze v Taliansku v roľníckej rodine. Už od detstva túžil byť kňazom, a keď na to nastal vhodný čas, začal navštevovať gymnaziálny seminár v Bra. V 5. ročníku sa dostal do vážnej krízy a školu opustil. S pomocou svojho miestneho farára však opäť našiel cestu ku kňazskému povolaniu a v štúdiu pokračoval v seminári v Albe. Tu sa spoznal s Františkom Chiesom, ktorý sa na nasledujúcich 50 rokov stal jeho najlepším priateľom a duchovným sprievodcom.

Učiteľ a žiak

Po vnuknutí počas silvestrovskej adorácie si Jakub stále viac uvedomoval, že ako apoštol súčasnej doby sa má chopiť prostriedkov, ktoré používajú protivníci. Inšpiroval ho k tomu pápež Lev XIII., ktorý povedal, že je potrebné konkurovať zlej tlači dobrou tlačou a zlej organizácii dobrou organizáciou.

V roku 1907 bol Jakub vysvätený za kňaza a jeho kňazská formácia pokračovala štúdiom morálnej teológie. Krátko pôsobil ako kaplán v obci Narzola a potom ho biskup vymenoval za špirituála kňazského seminára v Albe. Práve v tomto období sa spoznal s mladým Jozefom Giaccardom, ktorý sa narodil v Narzole 13. júna 1896 a tiež sa rozhodol vstúpiť do seminára. Jakub Alberione ho v seminári učil, vďaka čomu ho mohol lepšie spoznať a pomôcť mu duchovne sa rozvíjať.

Jozef bol veľmi horlivý, poriadkumilovný, zbožný a nadšený pre nové aktivity. Preto keď Jakub v roku 1914 rozbehol činnosť typografickej školy „Malý robotník“, ktorá sa stala zárodkom neskoršej rehoľnej Spoločnosti sv. Pavla (kňazov a bratov pôsobiacich v médiách a skrze médiá), neváhal a rozhodol sa priložiť ruku k dielu. Stal sa súčasťou skupiny klerikov pripravujúcich sa na masmediálnu evanjelizáciu. V roku 1917 oficiálne vstúpil do novozaloženej Spoločnosti sv. Pavla a prijal rehoľné meno Timotej. V roku 1919 bol vysvätený za kňaza.

Tlač, rádio, film

Sľubne sa rozvíjajúce dielo prežilo v roku 1923 veľký otras. Jakub Alberione vážne ochorel na tuberkulózu a lekári mu dávali maximálne 2 roky života. Jakub sa úplne odovzdal do Božej vôle a podrobil sa liečbe. Aj napriek negatívnym predpokladom lekárov sa po pár mesiacoch uzdravil a mohol pokračovať vo svojej činnosti. Svoje uzdravenie pripisoval príhovoru sv. Pavla, ktorého mal vo veľkej úcte.

Od tohto obdobia sa vydavateľská činnosť paulínskej spoločnosti začala veľmi rozvíjať. V tom čase už existovala aj ženská vetva Spoločnosti sv. Pavla, Dcéry sv. Pavla (sestry hlásajúce evanjelium skrze médiá). Od roku 1921 vydávali paulíni liturgicko-katechetický týždenník Domenica a časopis pre deti Giornalino, od roku 1924 časopis pre mládež Il Giornalio a od

roku 1931 týždenník pre katolícke rodiny Famiglia Cristiana. V roku 1933 uzrelo svetlo sveta mariánske periodikum La madre di Dio a v roku 1937 latinský mesačník Pastor bonus. Od roku 1952 už vychádzal aj teologický mesačník Via, Veria e Vita a liturgické periodikum La vita in Cristo e nella Chiesa.
Od roku 1938 začal Jakub Alberione vďaka svojmu kinematografickému stredisku Romana Editrice Film natáčať hrané filmy s náboženskou a biblickou tematikou. Od roku 1948 začal tiež s rádiovysielaním v Ríme a neskôr aj v Brazílii, na Filipínach či v Japonsku.

Paulínska rodina
Rozrastala sa aj paulínska rodina, ktorej hlavou úlohou bolo stať sa „svätým Pavlom“ súčasnej doby. Vznikla Kongregácia sestier učeníčok Božského Majstra, ktoré adorovali a pomáhali kňazom v teréne (kontemplatívna vetva paulínskej rodiny), ale tiež Kongregácia sestier Ježiša, Dobrého Pastiera, pomáhajúca kňazom v pastorácii. Inštitút Kráľovnej apoštolov sa venoval oblasti vzbudzovania nových kňazských a rehoľných povolaní, Inštitút Ježiša Krista bol zas určený pre kňazov v diecézach, ktorí žili paulínsku spiritualitu. A vznikli aj štyri laické inštitúty: Zvestovania Panny Márie (pre ženy), Archanjela Gabriela (pre mužov), Svätej rodiny (pre manželov a rodiny) a Združenie paulínskych spolupracovníkov.
Aj v čase druhej svetovej vojny, keď bola možnosť vydávať knihy a časopisy obmedzená, Jakub Alberione našiel spôsob, ako šíriť dobrú zvesť medzi ľudí. Organizoval duchovné cvičenia, kázal, pripravoval materiály na meditáciu. Páter Timotej, ktorý sa stal jeho prvým poradcom a generálnym vikárom, mu vo všetkom verne pomáhal a aj v čase vojny preukázal v ťažkých chvíľach veľkú odvahu. Začiatkom roka 1948 však lekári uňho potvrdili akútnu leukémiu, ktorej po pár týždňoch podľahol. Zomrel 24. januára 1948.
Jakub Alberione pobudol na tomto svete ešte niekoľko ďalších desaťročí, počas ktorých sa mu podarilo úspešne rozbehnúť paulínske dielo približne v 50 krajinách sveta. Žil z Eucharistie a mal vo veľkej úcte Pannu Máriu. Bez toho, že by sa pomodlil ruženec, nezačal ani písať kázeň. Zúčastnil sa všetkých zasadnutí II. vatikánskeho koncilu. Zomrel 26. novembra 1971 v Ríme.

Timoteja Giaccarda blahorečil pápež Ján Pavol II. v roku 1989, Jakuba Alberione v roku 2003. Citoval pri tom jeho slová: „K využívaniu mediálnych prostriedkov je potrebná skupina svätcov!“ Jakub Alberione ju okolo seba očividne dokázal vytvoriť. Podarí sa to aj nám?

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podłejski: Soľ zeme a svetlo sveta 3 a 7; catholica.cz
Foto: Jakub Alberione: www.pddm.cz (vľavo), Timotej Giaccardo: www.maticecm.cz (vpravo)

Spomienka

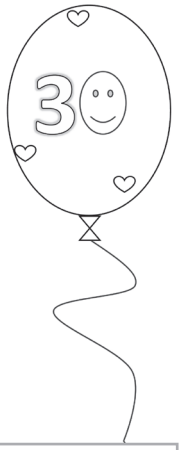

Dňa 5. augusta 2023 uplynulo 20 rokov, čo si Pán povolal k sebe nášho drahého manžela, otca, dedka, brata, švagra, uja a strýca **Milana Majtenyiho.** Mal srdce veľké a preplnené láskou, ktorú trpezlivo rozdával okolo seba. Odmeň ho, Pane, svojím milosrdenstvom, večnou blaženosťou a nekonečnou láskou. Odpočinutie večné daj mu, Pane, a svetlo večné nech mu svieti. Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku.

Vyprosujú manželka a deti s rodinami.

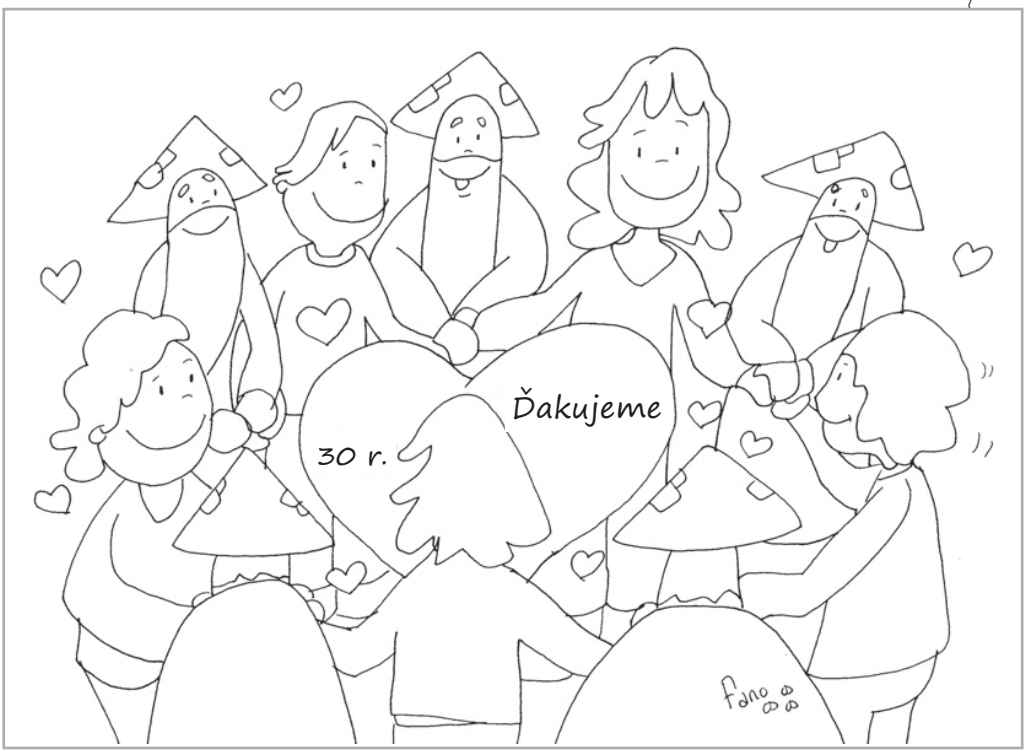
Milí kamaráti,

časopis Bartolomej a aj spevácky zbor Bartolomejčatá oslavujú krásnych 30 rokov. Nebeský Ocko mi dal tú možnosť byť súčasťou redakčnej rady časopisu a kedysi aj spievať v Bartolomejčatách. Som za túto príležitosť vďačná a srdečne pozývam aj vás do tejto služby. Ak radi píšete, robíte tajničky alebo radi spievate, nezahoďte možnosť pridať sa k nám. Radi vás privítame!

Drahý Nebeský Otec, byť súčasťou tvojho plánu znamená pre mňa úžasné dobrodružstvo! Pomôž mi, aby som uvidela každé poslanie, ktoré si pre mňa naplánoval, kým žijem tu na zemi. Nech je všetko, čo vykonám, na tvoju slávu a ľuďom na osoh.

Vaša Evka

Nanebovzatie Panny Márie	15.8.
Sviatok sv. Bartolomeja, apoštola, patróna našej farnosti	24.8.
Sviatok sv. Jozefa Kalazanského, zakladateľa piaristov	25.8.

Rubriku pre deti pripravila Eva Trepáčová

K R Í Ž O V K A

Sv. František Saleský: „Dve veci nám pomôžu zotrvať v nábožnom živote: (1. časť tajničky) plniť si povinnosti stavu a (2. časť tajničky) neznepokojiť sa a nezmalomyseľnieť pri chybách, ktorých by sme sa mohli dopustiť.“

Pomôcky: retinol, ASLO, Ohene, ATO, DX	Spara, pocit vlhkého tepla	2. časť tajničky	Plakať po česky	Vitamín A v dermatológii	Lámaním poškodí	Vrece, plecniak	Predložka	Citoslovce upozornenia (hľa, aha)	Normostrana (skratka)	Nepriepustná hornina z jemných častíc	Civilná obrana (skratka)	Rímska číslica 1
Dobrovoľne niečo vykonávajú												
Zasiahla (niekoho) úderom							Antistreptolyzín, dôkaz streptokokovej infekcie					Jeden zo súboru lístkov na hru (mariáš)
Kto sa vyzná vo svete, užíva si							Ploský kus jedla (napr. zemiaková)	1. časť tajničky	Búraním odstránil	Pletivo (na ryby, proti hmyzu)	Draslík (chem. zn.) Obyvateľ Baskicka	
Príslovka s významom „treba“						Pokorná, vrúcna žiadosť						
Africký symbol nadradenosti Boha						Kto pracuje pri výrobe alebo oprave lodí						
	Schv. výcviková org. Člen redakcie				Opica (zastarane)	Tepelne odolný stavebný materiál						
Elektrický odpor (značka)		Divé ovce so zatočenými rohmi	Ahoj po anglicky (skr. hello) Jestvujete			Túžba, záľuba Osobné zámeno						
Európsky menový systém				Poníž, zahanbi Orgán zraku						Jednotka Newton (značka)	Pohoda, harmónia, selanka	Krajnosť, výstrednosť
Tlmene, prázdno sa ozýva					Vlohy, talent Teplota (značka)							
Náhly, neovládaný citový stav						Deciliter (skr.)	Označenie Holandska Predložka miesta			Diagnóza (skratka) Bór (chem. zn.)		
Kávová lyžička (v recepte)			Kyslík (chem. zn.) Vlákno na šitie		Opak vonku Súčasť chrupu				Príbytok v činžiaku Omotaj, obviaž			
Zvuk istej výšky stupnice				Drahý kov						Lawrencium (chem. zn.) Predložka		
Osobné zámeno				Urán (chem. zn.)		Divé, prírodné Obvod (označenie)						
Rýpať, rozrývať				Lebo, pretože (básn.)			Druh tvrdého syra					

Tajnička osemsmerovky z minulého čísla znie: „kotvou sveta“.

Pripravila Mária Suríková

Farská kronika
od 3. júla do 29. júla 2023

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Alex Duchoň
Marianna Hlaváčová
Sophia Elena Carter
Isabella Elena Wright
Anna Belica
Anna Hlásna

Manželstvo uzavreli:

Roman Julényi – Dominika Kraushuberová
Ivo Adam – Agnes Gabúľová
Pavol Šiplák – Veronika Korcová
Tomáš Kapusta – Viktória Považanová
Lukáš Hypius – Lucia Zaťková

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Miloslava Bírová, 85 r.
Mária Kleinová, 85 r.
Vlasta Pokorná 70 r.
Pavol Ličko, 75 r.
Sidonia Tadialová, 82 r.
Vladimír Šmýkal, 60 r.
Milan Gundiy, 71 r.
Ján Skáčik, 68 r.
Denisa Grimmelová, 34 r.

Hľadáme spolupracovníkov do redakcie

Ak máte dar tvorivosti, viete písať alebo cítite povolanie akokoľvek inak pomáhať farskému časopisu Bartolomej, budeme radi, keď sa nám ozvete a pridáte sa k nám.
Píšte na: ***bartolomej@farapd.sk***

BARTOLOMEJ
ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače: EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4, 971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,50 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori:
Jozef Repko, Pavol Škovránek, Jozef Durkot, Elena Cagáňová, Anna Gálová, Štefan Kollár, Mária Melicherčíková, Mário Orság, Mária Pytlová, Eva Trepáčová, Miroslav Turanský

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Jakub Bátora
str. 2 - Juraj Maroši (piaristi), Jozef Durkot (gréckokatolíci)
str. 35 - animátori tábora (denný tábor) a Jakub Bátora (pobytový tábor)
str. 36 - Ľuboš Žabenský
Fotky bez uvedenia zdroja pochádzajú z archívu redakcie Bartolomeja alebo Bartolomejčiat.

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciame.

Denný a pobytový farský tábor, júl 2023

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ
BARTOLOME
ROČNÍK IV. Číslo 10 OKTÓBER
ROČNÍK V. Číslo 1 JANUÁR
ROČNÍK VI. ♦ Číslo 2 ♦ FEBRU
Modlime sa za seba navzájom
ROČNÍK VII. ČÍSLO 10. OKTÓBER 1999
ROČNÍK VIII. ČÍSLO 8.
ROČNÍK IX. ČÍSLO 12 DECEMBER 20
Matka Božej Lásky
ROČNÍK X. ČÍSLO 6 JÚN 200
ROČNÍK XI. ČÍSLO 12 DECEMBER 20
ROČNÍK XII. ČÍSLO 12 DECEMBER 2005
ROČNÍK XIV. ČÍSLO 7 JÚL 2006
ROČNÍK XV. ČÍSLO 6 JÚN 200
ROČNÍK XVI. ČÍSLO 9 SEPTEMBER 200
ROČNÍK XVII. ČÍSLO 12 DECEMBER 200
Svetové dni mládeže
ČÍSLO 8 AUGUST 20
ROČNÍK XXIV.
ROČNÍK XXVII. ČÍSLO 11
ROČNÍK XXVIII. ČÍSLO 1 JANUÁR
ROČNÍK XXIX. ČÍSLO 9 SEPTEMBER
ROČNÍK XXX.